

Του **Δημήτρη Ψαρρά**

Δεν χρειάζεται να έχει δει κανείς πολλές εκπομπές «κρυφής κάμερας» για να αντιληφθεί τι ακριβώς συμβαίνει στο βίντεο της συνομιλίας Μπαλτάκου-Κασιδιάρη.

Τα πράγματα είναι εξαιρετικά σαφή. Ο ακραίος τρόπος που επιχειρεί ο κ. Μπαλτάκος να πείσει τον συνομιλητή του ότι πρωθυπουργός, υπουργοί και εισαγγελείς είναι από ηλίθιοι έως ενεργούμενα των «σιωνιστών» έχει μία και μόνο εξήγηση: ότι μέχρι εκείνη τη στιγμή ο Μπαλτάκος διαβεβαίωνε τον Κασιδιάρη ότι η οργάνωσή του δεν κινδυνεύει από την κυβέρνηση και ότι εκείνος θα φροντίσει να διατηρηθεί η προστασία που απολάμβανε η Χρυσή Αυγή μέχρι εκείνη τη στιγμή.

Καθώς φαίνεται, παρόμοιες διαβεβαιώσεις έδινε ο κ. Μπαλτάκος στους Χρυσουγίτες συνομιλητές του ακόμα και μετά τις πρώτες κινήσεις της δικαιοσύνης και την ανάθεση στον αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Χ. Βουρλιώτη της προκαταρκτικής εξέτασης. Το ότι αιφνιδιάστηκε η ηγεσία της οργάνωσης από τις συλλήψεις το πρωί της 28ης Σεπτεμβρίου και την άσκηση διώξεων είναι παραπάνω από βέβαιο. Αποδεικνύεται από τον σπασμωδικό τρόπο που αντέδρασαν οι συλληφθέντες, από το πάγωμα των οπαδών, τα κλαψουρίσματα στις απολογίες, τις αλληλοκαταγγελίες και τις αυθόρμητες δηλώσεις μετάνοιας.

Επίσης ξεκάθαρο είναι το γεγονός ότι μέχρι τότε ο κ. Μπαλτάκος δρούσε με την πλήρη συγκατάθεση του κ. Σαμαρά. Η αποστολή προσέγγισης της Χρυσής Αυγής ήταν σχεδόν δημόσια και οι σχετικές δηλώσεις του κ. Μπαλτάκου σκόπιμα προκλητικές, εφόσον απευθύνονταν στο εκλογικό κοινό της Χρυσής Αυγής. Δεν είναι λοιπόν δυνατόν να μη γνώριζε ο πρωθυπουργός κάτι που γνώριζε όλη η Ελλάδα.

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι μέχρι τα τέλη του περασμένου Σεπτεμβρίου η κυβέρνηση Σαμαρά είχε επιλέξει τη γραμμή Μπαλτάκου απέναντι στη Χρυσή Αυγή. Αυτός είναι ο λόγος που φρόντιζε να ικανοποιήσει, με κάθε τρόπο, τις πολιτικές προσδοκίες της ναζιστικής

οργάνωσης, συμπλέοντας μαζί της στα ζητήματα της ιθαγένειας, του αντιρατσιστικού νομοσχεδίου και της αντιμεταναστευτικής πολιτικής. Και βέβαια ταυτόχρονα έκλεινε τα μάτια στην αυξανόμενη προκλητική βία των Ταγμάτων Εφόδου.

Όλα αυτά άλλαξαν μετά τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα. Αυτή η τραγική υπόθεση προκάλεσε πανελλήνια συγκίνηση και ενεργοποίησε επιτέλους τα αντιφασιστικά ανακλαστικά του λαού. Όμως ακόμα κι αυτή η εξέλιξη μπορεί να μην προκαλούσε την αντίδραση των «ράθυμων» κρατικών μηχανισμών, αν δεν ερχόταν λίγες μέρες μετά τη δολοφονική επίθεση στους αφισοκολλητές του ΠΑΜΕ στο Πέραμα και την επίδειξη στρατιωτικής βίας στο Μελιγαλά με στόχο εκπροσώπους της Δεξιάς. Ευθαρρυσμένη από την ατιμωρησία που της εξασφάλιζε η γραμμή Μπαλτάκου-Σαμαρά, η Χρυσή Αυγή θεώρησε ότι ήταν καιρός να διεκδικήσει κάτι περισσότερο από το ρόλο του πειθήνιου παρακρατικού μηχανισμού που της είχε ανατεθεί. Η σύγκρουση ήταν αναπόφευκτη.

Η κινητοποίηση της κυβέρνησης και της δικαιοσύνης δεν ήταν δηλαδή παρά η αυτονόητη αντίδραση κάθε στοιχειωδώς αυτοπροστατευόμενης πολιτείας. Αλλωστε το μόνο που έγινε τότε ήταν η συσχέτιση 32 δικογραφιών που ήδη υπήρχαν στα χέρια της δικαιοσύνης. Αυτή η «μαγική» κίνηση έδωσε τον κόμπο στο λαιμό της εγκληματικής οργάνωσης. Ας μην επικαλεστεί κανείς την άγνοια της δικογραφίας για να δικαιολογήσει μια στάση Ποντίου Πιλάτου. Εξαιτίας της βουλευτικής ιδιότητας πολλών κατηγορουμένων, μεγάλο μέρος της δικογραφίας έχει δημοσιευτεί. Είναι προσβάσιμο σε όλους. Και αυτό το υλικό δεν αφήνει καμιά αμφιβολία για τη σοβαρότητα των ενοχοποιητικών στοιχείων που έχουν συγκεντρωθεί εις βάρος της εγκληματικής ναζιστικής συμμορίας.

Από αυτή την άποψη, εκείνο που θα μπορούσε να προσάψει κανείς στους υπουργούς Δικαιοσύνης και Προστασίας του Πολίτη ή και στην ηγεσία της Δικαιοσύνης δεν είναι η άσκηση των διώξεων, αλλά το γεγονός ότι οι διώξεις αυτές καθυστέρησαν επί μήνες και χρόνια, παρά το γεγονός ότι οι πράξεις (και οι δικογραφίες) ήταν από καιρού γνωστές. Αυτή η καθυστέρηση είναι που βαρύνει τον ίδιο τον κ. Σαμαρά, ο οποίος επέλεξε μέχρι τις 28.9 να παίξει το χαρτί της Χρυσής Αυγής για να στηρίξει την περιβόητη θεωρία των δύο άκρων, ενισχύοντας μ' αυτό τον τρόπο τη δημιουργία του πιο επικίνδυνου παρακρατικού μηχανισμού από τη μεταπολίτευση. Έπρεπε να το περιμένει ο πρωθυπουργός ότι δεν θα ήταν καθόλου εύκολο να πνίξει το φίδι που έτρεφε στον κόρφο της κυβέρνησής του με το γάλα του κ. Μπαλτάκου

Πηγή: avgi.gr